

Arrest

nr. 261 048 van 23 september 2021
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2021 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2021 met referentnummer X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster diende samen met haar zoon (tweede verzoeker) op 12 februari 2021 een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) op de Belgische vertegenwoordiging te Mumbai (India) in functie van de Belgische referentiepersoon (echtgenoot/vader).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 april 2021 beslissingen tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoekster en haar zoon werden hiervan op 16 april 2021 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“(…)

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 12/02/2021 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door mevrouw C.(…) R.(…), geboren op (…), en haar zoon C.(…) H.(…), geboren op (…), beiden van Indische nationaliteit, om respectievelijk haar echtgenoot en zijn vader C.(…) J.(…) M.(…), geboren op (…) en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen; Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat betrokkene de heer C.(…) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiches van OM C.(…) bv waar betrokkene bestuurder is;

Zoals reeds aangegeven in de vorige beslissing kunnen loonfiches en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider of vennoot, waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten, niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden;

- Aanslagbiljet voor de inkomsten van 2018 en de fiscale fiche 281.20 voor het jaar 2019:

We nemen hierbij de meest recente inkomsten in overweging. Uit de voorgelegde fiche blijkt niet dat mijnheer C.(…) over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met 1596 euro netto per maand.

Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld.

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

Getekend voor de minister,

J.(…) S.(…) attaché

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht

- De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"(...)

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 12/02/2021 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door mevrouw C.(...) R.(...), geboren op X, en haar zoon C.(...) H.(...), geboren op X, beiden van Indische nationaliteit, om respectievelijk haar echtgenoot en zijn vader C.(...) J.(...) M.(...), geboren op X en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat betrokkene de heer C.(...) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd heeft:

- Loonfiches van OM C. bv waar betrokkene bestuurder is;

Zoals reeds aangegeven in de vorige beslissing kunnen loonfiches en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider of vennoot, waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten, niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden;

- Aanslagbiljet voor de inkomsten van 2018 en de fiscale fiche 281.20 voor het jaar 2019:

We nemen hierbij de meest recente inkomsten in overweging. Uit de voorgelegde fiche blijkt niet dat mijnheer C.(...) over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met 1596 euro netto per maand.

Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld.

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

Getekend voor de minister,

J.(...) S.(...) attaché

Raadpleging

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter Beperkingen:

- Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

- *Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- *De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).*
Betrokken personen van de groep
(...)"

2. Over de rechtspleging en de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

2.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking heeft op eerste verzoekster (de echtgenote van de Belgische referentiepersoon) en het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking op tweede verzoeker (de zoon van de Belgische referentiepersoon).

2.2. Aangezien de motieven van beide beslissingen en de aangevoerde middelen in beide verzoekschriften identiek zijn, komt het in het belang van een goede rechtsbedeling passend voor de beroepen wegens verknochtheid samen te voegen en gezamenlijk af te handelen.

2.3. De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

2.4. De beroepen tegen weigeringsbeslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake visa ressorteren onder de in artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde annulatiebevoegdheid van de Raad.

2.5. De Raad kan bijgevolg onmogelijk ingaan op de vraag van verzoekers, *in fine* van hun verzoekschriften, om de Belgische staat te bevelen de visa gezinshereniging toe te kennen, aangezien de Raad hierbij zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan. Op deze vraag kan bijgevolg niet worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In een eerste middel in het verzoekschrift van eerste verzoekster wordt het volgende gesteld:

"De bestreden beslissing weigert het verblijf met volgende motivering mbt tot de bestaansmiddelen: Loonfiches van OM C.(...) bv waar betrokkene bestuurder is.

Zoals reeds aangegeven in de vorige beslissing kunnen loonfiches en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider of vennoot waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan gecontroleerd worden.

Aanslagbiljet voor de inkomsten van 2018 en de fiscale fiche 281.20 voor het jaar 2019. We nemen hierbij het meest recente i inkomen in overweging. Uit de voorgelegde fiche blijkt niet dat mijnheer C.(...) over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag in artikel 14 § 1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wat momenteel overeenkomst met 1598 euro netto per maand.

Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld.

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

Verzoekster heeft stukken ingediend waaruit blijkt dat de referentiepersoon de heer C.(...) wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat verzoekster in casu de kwartaalbetalingen heeft toegevoegd van de sociale zekerheid.

Dat gedaagde kan zien dat de referentiepersoon 1056,26 euro per kwartaal betaalt. Op een jaar bedraagt dit 4225,04 euro. Dit bedrag komt overeen met 20.5% van het inkomen van de referentiepersoon. Wat maakt dat zijn referentie inkomen 20 609,9 euro bedraagt wat neerkomt 1717, 4 euro per maand en dus ruim de grens overschrijdt zoals vooropgesteld door gedaagde.

Dat gedaagde hoegenaamd geen rekening houdt met dit stuk en zelfs niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Dat het niet vermelden van het stuk in de bestreden beslissing maakt dat verzoekster niet kan uitmaken of er rekening is mee gehouden. Dat de motivering van de bestreden derhalve niet afdoende is gemotiveerd.

Dat uit dit stuk ook blijkt dat het inkomen wel degelijk de grens haalt zoals vooropgesteld in de bestreden beslissing.

Dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekers zich in hun middel steunen op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat zij de motieven kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen. Zij bedoelen met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoekers naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden achten, kunnen zij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Zij kennen immers de motieven van de beslissingen en uiten er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

3.3. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(....)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)

*Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.
(...)"*

De in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden zijn onder andere de "echtgenoot" en "de bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn".

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 februari 2021 een aanvraag indienden voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van de Belgische referentiepersoon C. J. M., de echtgenoot van eerste verzoekster en de vader van tweede verzoeker. Verzoekers voegden bij hun aanvraag volgende stukken toe: paspoort, huwelijksakte (2012), geboorteakte (2002), bewijs van betaling van de retributie, een huurcontract van 2015, een medisch attest van 14 december 2020, een *Police Clearance Certificate*, het Belgisch paspoort en de Belgische identiteitskaart van de referentiepersoon en een attest van de mutualiteit. Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden loonfiches van de referentiepersoon in zijn hoedanigheid van bestuurder van OM C.(...) BV van november en december 2020 en januari 2021 ten belope van 1.800 euro netto per maand neergelegd, een *personal Bank statement Central Bank of India*, waaruit blijkt dat er een saldo is van +/- 1.424 euro, de belastingaangifte van 2019 en het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2018 van de vennootschap van de referentiepersoon. Tevens wordt gewezen op een ander document, met name de 'sociale bijdrage Zelfstandige: rekeninguittreksel' van Acerta d.d. 20 oktober 2020.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris is in zijn beslissingen op basis van de neergelegde stukken van oordeel dat de Belgische referentiepersoon niet voldoet aan de vereiste inzake de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt met betrekking tot de neergelegde loonfiches en het aanslagbiljet het volgende gesteld:

"(...)

- Loonfiches van OM C.(...) bv waar betrokkene bestuurder is;

Zoals reeds aangegeven in de vorige beslissing kunnen loonfiches en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider of vennoot, waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten, niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden;

- Aanslagbiljet voor de inkomsten van 2018 en de fiscale fiche 281.20 voor het jaar 2019:

We nemen hierbij de meest recente inkomsten in overweging. Uit de voorgelegde fiche blijkt niet dat mijnheer C.(...) over toereikende bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met 1596 euro netto per maand.

Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld."

3.6. Verzoekers betwisten in hun eerste middel geenszins het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat reeds in de vorige beslissingen werd ingenomen, waarbij de loonfiches als een verklaring op eer beschouwd worden die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden. Verzoekers weerleggen evenmin de vaststelling dat uit het aanslagbiljet en de fiscale fiche geen toereikende bestaansmiddelen blijken omdat deze zich onder de wettelijke drempel situeren.

Verzoekers poneren in hun middel dat zij wel degelijk stukken hebben neergelegd die aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zij stellen dat met deze stukken geen rekening werd gehouden en deze zelfs niet in de beslissing werden vermeld. Hierbij gaat het blijkens het administratief dossier om een document van Acerta van 20 oktober 2020 waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon sinds 17 januari 2019 aangesloten is bij het verzekeringsfonds. Het document biedt een overzicht van de betaalde bijdragen en de terugbetalingen.

In hun verzoekschrift beweren verzoekers dat uit de betalingen kan worden afgeleid dat het inkomen van de referentiepersoon meer dan 20.000 euro per jaar zou bedragen waardoor zijn maandelijks inkomen de

wettelijke grens zou overschrijden. Volgens verzoekers worden daardoor de in het middel aangehaalde bepalingen geschonden.

3.7. De Raad merkt vooreerst op dat het document van Acerta geen betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het standpunt van verzoekers, dat het gestorte bedrag “overeen(komt) met 20.5% van het inkomen van de referentiepersoon”, wordt niet verhelderd en vindt nergens steun in de beschikbare stukken. Uit het document kan hoogstens worden opgemaakt dat de referentiepersoon als hoofdberoep een zelfstandige activiteit uitoefent, hetgeen door de verwerende partij geenszins wordt betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door het document bij de behandeling van de visumaanvragen als “andere” te rangschikken en bij de beoordeling van de bestaansmiddelen onvermeld te laten. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat het document van Acerta van 20 oktober 2020 concrete informatie bevat over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon waardoor zij geen belang kunnen doen gelden bij het aanvoeren van een schending van de motiveringsplicht.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Daarnaast voeren verzoekers wederom de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In het verzoekschrift van eerste verzoekster worden deze grieven als volgt geformuleerd:

“1.

Verzoekster is een familielid van een Belgisch onderdaan.

Verzoekster meent beroep te kunnen doen op art 20 van het VWEU in die zin dat zij echtgenote is van een Unieburger.

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

C 326/56 NL Publicatieblad van de Europese Unie 26.10.2012

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Dat de Belgische wet voorziet in een gelijke behandeling van familieleden van Unieburgers en Belgen met betrekking tot de mogelijkheden van beroep zodat verzoekster meent dat de regels vervat in Richtlijn 2004/38 ook op haar van toepassing zijn.

2.1

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een

lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28. De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28. Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Immers de wetgeving voorziet niet in een beroep met volle rechtsmacht zoals verzoekster verder zal uiteenzetten.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is.

2.2

Schending van art. 31 van de Richtlijn 2004/38.

Verzoekster werd louter een beslissing betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Wanneer deze bestreden beslissing vermeldt dat enkel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is tegen deze beslissing moet verzoekster vaststellen dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

3.

3.1.

Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat art. 47 als volgt luidt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Richtlijn 2004/38 verwijst direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken'.

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau , van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht .

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging.

3.2

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE

materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoekster betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dat dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren .

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen .

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging. In de woorden van het Hof:

'54. In so doing the Schiedam District Court, a "tribunal" satisfying the requirements of Article 6 para. 1 (...) (as was not contested), deprived itself of jurisdiction to examine facts which were crucial for the determination of the dispute.

55. In these circumstances the applicant company cannot be considered to have had access to a tribunal invested with sufficient jurisdiction to decide the case before it.

There has accordingly been a violation of Article 6 para. 1 (...).'

Vrij vertaald: 54 Door zo te handelen heeft de Rechtbank van Schiedam, een rechtbank die voldoet aan de vereisten van art. 6 par. 1 zichzelf beroofd van de bevoegdheid om de feiten te onderzoeken die cruciaal waren voor de beslechting van de zaak.

55. In deze omstandigheden kan de verzoeker niet beschouwd worden als toegang hebbende tot een rechtbank met een voldoende rechtsmacht om de zaak te behandelen. Er is een schending van art. 6. par. 1.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt . Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was .

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede - quasirechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk . Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (Conseil d'Etat) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen.

Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontzegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

3.3.

Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoekster dat de procedure aanvraag visum geenszins kan omschreven worden als een "quasi jurisdictioneel orgaan". Integendeel verzoekster werd niet eens gehoord en er werd zelfs geen rekening gehouden met alle stukken.

Dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de Raad in principe gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier aan te treffen.

Dit betekent dat de toetsing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen veel verder dient te gaan dan de marginale toetsing van de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster is van mening dat gezien de Raad bij volle rechtsmacht dient te oordelen, zij bij beschikkend gedeelte dient te zeggen voor recht dat een visum gezinshereniging aan verzoekster dient te worden toegekend."

3.10. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden.

3.11. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG dient te worden opgemerkt dat het *in casu* gaat om een zuiver internrechtelijke situatie zonder communautaire aspecten waarop het Unierecht niet van toepassing is (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Uit niets blijkt immers dat de referentiepersoon gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Inhoudelijk komt het betoog van verzoekers, waarbij zij de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 47 van het Handvest geschonden achten, erop neer dat zij de rechtsmiddelen die hen ter beschikking staan en het gebrek aan volle rechtsmacht van de Raad hekelen. Het hekelen van de beroepsmogelijkheden en de bevoegdheden van de Raad komt evenwel neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.964). Bijgevolg wordt de schending van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen niet dienstig aangevoerd.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN